तिशयेन, अनन्यया भक्त्या, अयम् 'अग्निः', 'समिध्यते' सम्यक् प्रज्वाल्यते, 'हविश्च', 'श्रद्धया', लभ्यते, 'भगस्य' सौभाग्यस्य, 'मूर्द्धनि' उपरिस्थितां, 'श्रद्धां', 'वचसा' वाक्येन, 'आवेदयामसि' जनानां सौभाग्यहेतुः श्रद्धेति प्रख्यापयामः ॥

अथ वपाया याज्यामाह। "प्रियꣳ श्रद्धे ददतः। प्रियꣳ श्रद्धे दिदासतः। प्रियं भोजेषु यज्वसु [६]। इदं म उदितं कृधि" इति। हे 'श्रद्धे', इदानीं 'ददतः', 'मे', 'प्रियꣳ' भवतु अभीष्टं सिध्यतु, इतः परमपि दातुमिच्छतो मे प्रियं भवतु। 'भोजेषु' भोगपरेषु अन्नेषु, 'यज्वसु' यजमानेषु च, 'प्रियं', भवतु। 'इदं' अनन्तरोक्तं, यज्वसु मे प्रियं उदितं 'कृधि' अत्यधिकं कुरु ॥

अथ पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "यथा देवा असुरेषु। श्रद्धामुग्रेषु चक्रिरे। एवं भोजेषु यज्वसु। अस्माकमुदितं कृधि" इति। 'यथा', लोके 'देवाः', 'उग्रेषु', 'असुरेषु', 'श्रद्धां' 'चक्रिरे' अवश्यमेते हन्तव्या इति दृढामिच्छां कृतवन्तः, 'एवमस्माकं', फलभोगेषु तत्साधकेषु 'यज्वस्वपि', प्रियं 'उदितं', कुरु ॥

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह। "श्रद्धां देवा यजमानाः। वायुगोपा उपासते। श्रद्धाꣳ हृदय्ययाकूत्या। श्रद्धाया हूयते हविः" इति। हे 'देवाः' इन्द्रादयः, एते 'यजमानाः', 'वायुगोपाः' स्वकीयप्राणरक्षकाः सन्तः, 'श्रद्धां', 'उपासते' सेवन्ते। उक्तार्थ एव स्पष्टीक्रियते, 'हृदय्यया' हृदये भवया, 'आकूत्या'